DEBS DRÖM

BERÄTTELSE

av

JACK LONDON

JAG vaknade en hel timme före min vanliga tid. Detta var i och för sig självt anmärkningsvärt, och jag låg där klarvaken funderande över det. Det var någonting som var på tok — jag visste inte vad. Jag hade en tryckande förnimmelse av att någonting förskräckligt hade hänt eller just skulle hända. Men vad var det? Jag försökte orientera mig. Jag kom ihåg att många efter den stora jordbävningen i San Francisco 1906 påstått att de hade vaknat några ögonblick innan den första jordstöten kom och under dessa sekunder haft en besynnerlig känsla av skräck. Skulle San Francisco hemsökas av en ny jordbävning?

Jag låg en hel minut i stel förväntan, men det inträffade icke att väggarna vacklade, lika litet som det hördes något buller av ramlande murbruk. Allt var tyst. Ja — d ä r hade jag det. Tystnaden. Det var icke underligt att jag hade kännt mig brakt ur mitt esse. Den stora stadens buller var så besynnerligt avstannat. Så där dags brukade spårvagnarna passera min gata var tredje minut. Kanske hade vi fått spårvagnsstrejk? Det var min första tanke. Eller kanske någonting hade hänt kraftledningen, så att den elektriska strömmen var bruten? Men det var nog inte bara det. Tystnaden var alldeles för djup. Jag hörde intet buller av vagnshjul, intet stampande av järnklädda hovar mot den branta stenläggningen.

Jag tryckte på ringledningsknappen bredvid min säng och försökte lyssna efter klockan ljud, fastän jag visste att det var omöjligt för detta ljud att tränga tre våningar högt, om också klockan ringde. Det måste den emellertid ha gjort, ty efter ett par minuter kom Brown in med kaffebrickan och morgontidningen. Hans ansikte var lika uttryckslöst som vanligt, men jag såg en skymt av häpenhet och orolighet i hans blick. Jag såg också att det icke fanns grädde på brickan.

"Mejeriet har icke levererat någonting idag", förklarade Brown, "och inte bageriet häller".

Jag såg på brickan om igen. Där fanns inga färska franska bröd, endast några skivor torrt grahamsbröd sedan gårdagen, i mitt tycke det avskyvärdaste bröd man kan få.

"Ingenting alls har levererats idag, sir", började Brown förklara till sin ursäkt, men jag avbröt honom.

"Än tidningen då?"

"Ja, sir, den har kommit, men det är också det enda — och sista gången var det också. Till i morgon ha de inte något tryckpapper. Så står det i tidningen. Skall jag skicka ut någon och försöka skaffa kondenserad mjölk?"

Jag skakade på huvudet, drack svart kaffe och läste tidningen. Rubrikerna i densamma förklarade allting, — förklarade egentligen f ö r mycket, ty tidningen gick så långt i pessimism att det rent av var löjligt. Generalstrejk hade proklamerats över hela Förenta Staterna, stod där, och den ängsligaste oro uttalades angående de stora städernas möjligheter att erhålla livsförnödenheter.

Jag läste hastigt igenom alltsammans — mycket av detsamma helt flyktigt — och jag påminde mig en hel del angående forna tiders arbetaroligheter. Under en hel generation hade en generalstrejk varit de organiserade arbetarnas dröm. Denna dröm hade ursprungligen uppstått hos Debs, en av arbetarnas framstående ledare för trettio år sedan. Jag kom ihåg att jag under min första studietid vid universitetet hade skrivit en avhandling över detta ämne för en av våra tidskrifter och kallat den för "Debs dröm". Och jag måste tillstå att jag hade behandlat hans idé på ett mycket övermodigt och akademiskt manér som en dröm och ingenting mer. Tiden och världen hade skridit vidare. Gompers var borta, Amerikanska arbetareförbundet var upplöst och borta var Debs med alla sina vilda revolutionära idéer — men drömmen levde kvar och här hade man den nu realiserad. Men vid läsningen av tidningens dystra förutsägelser skrattade jag högt. Det där visste jag bättre. Jag hade sett arbetareföreningar lida nederlag i för många konflikter. Det hela skulle vara i sin ordning igen om några dagar. Det var ju en nationalstrejk, och regeringen skulle icke behöva lång tid för att undertrycka den.

Jag kastade ifrån mig tidningen och började klåda mig. Det skulle verkligen bli intressant att komma ut på San Franciscos gator och icke höra eller se en enda åkdon rulla, men finna hela staden försänkt i påtvingad overksamhet.

"Ber om ursäkt, sir", sade Brown, då han räckte mig cigarrlådan, "men mr. Hammond har bett att få säga några ord innan ni går ut, sir".

"Skicka in honom", svarade jag.

Hammond var min hovmästare. När han kom in, kunde jag märka av med möda behärskad sinnesrörelse. Jag fick genast del av orsaken.

"Vad skall jag göra, sir. Här kommer att behövas livsmedel och alla utkörare ha strejkat. Och de elektriska ledningarna äro avstängda — de strejka väl där också".

"Å' butikerna öppna?" frågade jag.

"Bara de små, sir. Biträdena äro ute, så de stora måste hållas stängda, men i de små expediera ägarna själva och deras familjer."

"Tag då bilen", sade jag, "och far omkring och gör uppköp. Köp stora förråd av allt som behövs eller kan komma att behövas. Köp en låda stearinljus — nej ett halvt dussin lådor. Och när ni slutat edra uppköp skall ni säga till Harrison att han kör mig till klubben — senast klockan elva".

Hammond skakade på huvudet med allvarlig min.

"Mr. Harrison har gått med i strejken med Chauffförföreningen, och jag förstår mig inte på att sköta bilen".

"Åhå — har han det?", sade jag. "Nå, ifall ni ser mr Harrison, så kan ni säga honom att han kan se sig om efter en plats på annat håll".

"Ja, sir".

"Ni tillhör väl inte möjligen någon hovmästareförening, Hammond, säg?"

"Nej, sir", blev svaret. "Och om jag också gjorde det, så skulle jag inte överge min arbetsgivare i en sådan kris som denna. Nej, jag skul...

"Gott, tack så mycket", sade jag. "Gör er nu lordning att följa med. Jag kör bilen själv, och vi ska' förse oss med tillräckliga förråd för att kunna uthärda en hel belägring".

Det var en vacker första maj, alldeles som majdagar bruka vara. Himmelen var utan moln, icke en fläkt rörde sig och luften var varm, nästan balsamisk. Många bilar voro ute, men ägarna körde dem själva. Gatorna vimlade av folk, men allt var lugnt. Arbetsklassen klädd i söndagskläder, var ute för att hämta frisk luft och ge akt på vad strejken gjorde för effekt. Alltsammans var så olikt det vanliga och på samma gång så fridfullt, att jag överraskade mig med att finna det behagligt. Mina nerver voro angenämt berörda. Det var ett slags lugnt och stilla äventyr. Jag mötte Miss Chickering. Hon satt vid styret i sin lilla bil. Och hon svängde runt och kom efter mig. Hon hann upp mig vid nästa hörn.

"Å, mr Corf", ropade hon. "Vet ni var man kan få köpa ljus. Jag har hört efter i ett dussin butiker, men det var utsålt överallt. Det är alldeles förskräckligt, eller hur?"

Men hennes glänsande anlete sade någonting annat. Hon, som vi andra, njöt av situationen. Det var ju ett riktigt äventyr detta — att ej kunna skaffa ljus. Icke förrän vi begivit oss tvärs över staden och ned i arbetarekvarteren söder om Market street, kunde vi finna några små kryddbodar där ljusen ännu ej voro slutsålda. Miss Chickering ansåg att e n låda vore nog, men jag intalade henne att köpa fyra. Min bil var rymlig och jag försåg mig med tolv lådor. Ingen visste vad som kunde fördröja uppgörelsen med de strejkande. Och därför fyllde jag min bil med mjölpåsar, jästpulver, konserver och alla de vanliga livsförnödenheterna föreslagna av Hammond, som fjäskade omkring med det uppköpta, skrockande som en gammal orolig höna.

Det märkvärdiga med denna första strejkdag var att ingen egentligen hade en tanke på att ta saken allvarligt. Samtliga fackföreningars tillkännagivande att de voro beredda att hålla ut en månad eller två månader, om så behövdes, skrattade man åt. Och likväl borde man redan första dagen ha förstått att arbetsklassen faktiskt icke deltog i den stora rusningen för inköp av livsmedel. Naturligtvis icke. Under veckor och månader hade hela denna arbetsklass listigt och hemlighetsfullt samlat massor av förråd. Det var därför de kunde låta oss komma och tömma de små kryddbodarna i arbetarekvarteren.

Det var icke förrän jag kom till klubben på eftermiddagen, som jag kände den första skymten av oro. Där var allting i olag. Det fanns inga oliver till cocktails och med serveringen var det si och så. De flesta gästerna voro förargade och alla sågo misslynta ut. Ett riktigt Babel av röster mötte mig vid mitt inträde. General Folson som slagit sin omfångsrika lekamen till ro på en fönsterplats i rökrummet, höll på att försvara sig mot ett halvt dussin upprörda herrar, som fordrade att han skulle göra någonting.

"Vad kan jag göra mera än jag gjort?" sade han, "Inga order hade kommit från Washington. Om ni, mina herrar, kunna laga så att telegram komma fram, så skall jag sedan göra allt vad jag får order att göra. Men jag kan icke inse vad som kan göras. Så fort jag i morse fick kännedom om strejken, var det första jag gjorde att inkalla trupper från Presidio — tre tusen. De hålla vakt vid banker, myntverk, postkontor och offentliga byggnader. Inga oordningar någonstädes. De strejkande förhålla sig fullkomligt lugna. Ni kan väl inte begära, att jag skall skjuta ned dem därför att de vandra omkring på gatorna i helgdagsstass med hustrur och barn?"

"Jag skulle tycka om att veta hur det är vid Wall Street", hörde jag Jimmy Wombold säga, då jag kom närmare. Jag kunde tänka mig hans oro, ty jag visste att han var djupt intresserad i Consolidated-Westerns omfattande affärer.

"Hör du Corf", ropade Atkinson emot mig, "hur är det med din bil? Går den?"

"Ja", svarade jag, "och hur är det med din?"

"Knäckt — och alla garager stängda. Och min hustru befinner sig någonstädes omkring Truckee, antar jag, lämnad på landsvägen. Kan omöjligen få ett telegram till henne — varken för kärlek eller pängar. Hon skulle ha kommit hem i kväll. Nu sitter hon kanske där och svälter. Låna mig din bil".

"Det går inte att få den över viken", inföll Halstead. "Färgbåtarna gå inte. Men jag ska' säga dig, vad du kan göra. Å, se där är Rollinson, — hallå Rollinson, kom hit för ett ögonblick. Atkinson behöver få en bil över viken. Hans hustru sitter fast någonstädes därborta vid Truckee. Kan ni inte ta "Lurlette" hit över från Tibunon och hjälpa honom över med bilen?"

"Lurlette" var en oceangående yacht på tvåhundra ton.

Rollinson skakade på huvudet.

"Man skulle inte få en enda sjåare att hjälpa till att föra bilen ombord, om jag också kunde föra hit "Lurlette", vilket jag alls inte kan, därför att hela besättningen tillhör Kustbefolkningens sjömansförening och har strejkat som alla andra".

"Men min hustru sitter där och kanhända svälter", hörde jag Atkinson klaga då han gick vidare.

I andra ändan av rökrummet råkade jag på en grupp upprörda och förargade herrar som skockat sig omkring Bertie Messener. Och Bertie retade och förargade dem på sitt vanliga och cyniska sätt. Bertie frågade inte ett dugg efter strejken. Han frågade inte egentligen efter någonting alls. Bertie var blaserad — åtminstone i fråga om allt som var rent här i livet. Det smutsiga hade icke den ringaste dragningsdraft för honom. Han var värd tjugo miljoner — alltsammans i säkra inteckningar — och han hade aldrig i hela sitt liv rört ett finger för att utföra något lönat arbete, utan ärvt alltsammans efter sin far och sina två farbröder. Överallt hade han varit, allting hade han sett och allting hade han gjort — utom tagit sig hustru, detta sistnämnda trots de mest energiska och beslutsamma attacker från några hundra ärelystna mammors sida. Under åratal hade han varit den förnämsta guldfisken på äktenskapsmarknaden, men hittills hade han undgått alla snaror. Han var riktigt skamligt eftersträvansvärd. Förutom sin stora rikedom var han också ung och vacker och — som jag nyss sade — ren till sin smak och sina böjelser. Framstående atlet var han också — en ung ljushårig gud, som utförde allting regelrätt och beundransvärt med ett enda undantag, nämligen att träda i äktenskap. Men han frågade icke efter någonting. Han hade ingen ärelystnad, inga passioner, intet begär att utföra saker, som han skulle kunnat göra så mycket bättre än andra.

"Det här är uppstudsighet mot överheten", förklarade någon i gruppen. En annan kallade det för revolt och revolution och en tredje talade om anarki.

"Jag kan inte inse det", sade Bertie. "Jag har varit ute på gatorna hela förmiddagen. Fullkomlig ordning överallt. Aldrig har jag sett en mera lugnt avvaktande folkmassa. Ingen anledning till fula benämningar. Det är ingenting av vad ni nyss sade, utan det är precis vad de ha förklarat att det är — en generalstrejk, och nu är det er tur att spela ut, mina herrar".

"Och det ska' vi göra med kraft", skrek Garfield, en av millionärerna. "Vi ska' sätta mobben på dess rätta plats — de kreaturen. Vänta bara tills regeringen griper in".

"Men var ha vi den?" frågade Bertie. "För så vitt er angår, kunde den lika gärna befinna sig på havsbottnen. Ni vet inte vad som kan vara å bane i Washington. Ni vet inte om ni har någon styrelse alls".

"Å, oroa er inte för det!" fräste Garfield.

"Jag försäkrar er, att jag inte är det minste orolig". Bertie smålog matt. "Det förefaller mig däremot som om ni vore ganska oroliga, mina herrar. Se er i spegeln, Garfield".

Garfield såg icke dit, men hade han gjort det, skulle han ha skådat bilden av en mycket upprörd man med tillruvsat, järngrått hår, högrött ansikte, bitter och hämndlysten min och ursinnigt glimmande ögon.

"Det är inte alls r ä t t, säger jag er", förklarade lille Hanover, och av hans ton kunde jag höra att han bestämt hade sagt detsamma en hel massa gånger.

"Det är att gå alldeles för långt, Hanover", sade Bertie. "Det är verkligen tröttsamt att höra. Ni ä' allesamman mot fackföreningsidén. Ni har frätt mina örhinnor med ert ändlösa tjut om denna idé, och om människans rätt att få arbeta. Dessa riktlinjer ha ni hållit haranger om i åratal. Nåväl — jag anser att arbetarna inte göra någonting orätt genom att ställa till generalstrejk. Det är varken att förgripa sig mot Guds eller människors lagar. Säg ingenting, Hanover. Ni har för länge ringt i klockor för den gudagivna rätten att få arbeta. Ni kan inte komma undan följdsatsen. Det är ett litet obehagligt mothugg — det är alltsammans. Ni har förut haft makten, och lurat och misshandlat arbetarna — nu misshandla de er, och det skriker ni för".

Hela gruppen utgöt sig i ett uppbragt förnekande att arbetarna någonsin blivit misshandlade eller bedragna.

"Nej, sir", skrek Garfield, "vi ha anordnat arbete åt dem. Hur skulle arbetarna ha haft det om inte vi hade funnits?"

"En hel hop bättre än nu, tänker jag", sade Bertie i gäckande ton. "Ni har förtryckt och misshandlat dem så snart ni haft tillfälle till det, och ni ha till och med gått omvägar för att skapa dylika tillfällen".

"Nej, nej", skreks det från alla håll.

"Tänk på körkarlarnas strejk här i San Francisco", fortsatte Bertie orubbligt. "Det var arbetsgivarnas förbund som framkallade den i otid. Det vet ni. Och ni vet också, att jag vet det, ty jag satt just här i dessa rum och hörde vad som talades er emellan om kampen. Först påskyndade ni strejken, och sedan mutade ni magistraten och polischefen och tillintetgjorde den. Ett vackert skådespel, då ni och edra filantroper hade fått körkarlarna i stoftet och tryckte in ögonen på dem... Vänta lite, jag är inte färdig med er ännu. Förra året hade arbetarna i Colorado övertaget vid valet av guvernör. Deras val blev aldrig sanktionerat. Ni vet varför. Ni vet hur edra herrar bröder filantroper och kapitalister i Colorado gick till väga. Det var odisputabelt ett fall då arbetarna förtrycktes och misshandlades. Ni höll ordföranden i gruvarbetarnas sydvästra sammanslutningsförbund i fängelse under tre år för mord, och medan han var ur vägen, passade ni på och sprängde föreningen. Ni måste väl medge, att också detta var att misshandla arbetarna. Ett tredje fall var då den graderade inkomstskatten förklarades icke konstitutionell. En fjärde då åttatimmarsbillen blev strypt under den senaste kongressen... Och av alla oblidkeliga och omoraliska misshandlingar var väl ert fördärvande av fackföreningsprincipen den värsta. Ni vet hur det gick till. Ni köpte Farburg, den siste ordföranden i det gamla Amerikanska arbetareförbundet. Han blev ert kreatur — eller alla trusters och arbetsgivareförbunds kreatur, vilket är alldeles detsamma. Ni påskyndade den stora fackföreningsstrejken, som Farburg hade förrått. Ni segrade och det gamla amerikanska arbetareförbundet splittrades i smulor. Det var ni som gjorde det, och därmed gjorde ni ris åt er själva. Ty just då begynte organisationen av I. L. W. den mest omfattande och den solidaste arbetareorganisation som Förenta Staterna någonsin skådat, och det är ni, som är ansvariga för dess tillvaro och för den nuvarande generalstrejken. Ni krossade alla de gamla sammanslutningarna och drev arbetets män i I.L.W. och I.L.W. proklamerade generalstrejk i sitt ihärdiga arbete för den gamla idén. Och så är ni ändå nog fräcka att stå här ansikte mot ansikte med mig och prata om att ni aldrig ha misshandlat arbetarna — bah!"

Denna gång hördes ingen kör av protester. Men Garfield utbrast till självförsvar:

"Vi ha inte gjort någonting som vi inte varit tvungna till, om vi ville segra".

"Jag säger ingenting om detta", svarade Bertie. "Vad jag klagar på är, att ni skriker nu, då ni måste smaka på er egen medicin. Hur många strejker ha ni inte kuvat genom att svälta arbetarna till undergivenhet? Och nu ha arbetarna gjort upp en plan att svälta er till undergivenhet. De vilja ha sina fackföreningar i fred, och om de kunna få det genom att svälta er, så få ni svälta".

"Jag antar att också ni genom forna tiders förvärv har dragit nytta av just de misshandlingar, som ni nu har anfört", framkastade Brentwood, en av de illfundigaste och mest förslagna korporationsjurister. "Den som tar emot tjuvgods är lika dålig som själva tjuven", tillade han hänfullt. "Ni deltog inte personligen i misshandlingen, men ni har tagit er andel av vinsten".

"Det där hör alls inte till vad det nu är fråga om, Brentwood", sade Bertie med släpig röst.

(Forts.)

TVÄTTA BORT HUDENS SÅR

Lider ni av hudåkomma, varsår, pormaskar, fnarighet eller eksem i någon form? Längtar ni efter denna lugna, svala känsla, som kommer, då klådan tages bort? Försök då D.D.D. recept, som lindrar ögonblickligen det appliceras. Tjugofem år av framgång — tusentals brev från tacksamma patienter rekommendera detta läkare-recept Idag är dess försäljning enorm.

D.D.D. recept är effektiv i fall av eksem, revorm, Barber's itch, fwarighet, acne, mjäll., Pormaskar ge ofta vika för behandling över natten. I alla fall ger D.D.D. lindring från klåda vid första applikation.

Läs detta brev och döm själv.

överskötterska vid en av våra framstående institutioner (namn ges på begäran) skriver om en av sina patienter: —

"Sjukdomen hade ätit bort hennes ögonbryn, näsa och ansikte hade blivit vanställda. E f t e r bruket av D.D.D. växa åter hennes ögonbryn, näsa och ansikte ha antagit naturliga former".

Och Dr. E B. Holmes, den välkända hudspecialisten, skriver: "Jag är övertygad att D.D.D. är lika mycket för eksem som kina för malaria".

Varför ej försöka D.D.D.? Tusentals folk av alla slag ha gjort så med de mest tillfredsställande resultat. Er apotekare kan ge er D.D.D. recept; men om ni ej önskar köpa det, innan ni försökt det, tillskriv oss, och bed oss sända en generös provflaska av D.D.D. utan kostnad.

Sänd kupongen idag för

FRI FÖRSÖKSFLASKA!

D.D.D. Laboratories, Dept. 110,
27 Lyall Ave., Toronto.

Send me at once the large bottle of D.D.D., post paid. I agree to pay the postman $0.85, your special price, plus a few cents only for money order.

You agree to refund my $0.85, if I am not entirely satisfied with results.

Name .....

Town ..... Prov.....

MÄN!! FLICKOR!!
BLIVEN VÄNNER

Förena er med vår vänskapsklubb, MEDLEMMAR I VARJE STAD (båda könen). Vi sätta er i korrespondensförbindelse med många intressanta och fortjusande vänner av alla nationer: franska, irländska, engelska, tyska, hawaiiska, etc., både män och kvinnor. Många äro förmögna eller komma att ärva. AVGIFT 75c. per år, 3 år $2.00. Detta omfattar personlig uppmärksamhet med fullständigt medlemsprivilegium och FRI subskription av vårt "Fold" magasin, de älskandes ledande publikation för den period ni förenat er. Detta magasin är fullt av annonser från medlemmar, som äro ensamma och önska korrespondera med er för förströelse, utbyte av åsikter etc. Speciellt försöksanbud till den 10 mars, 1923.

SEX MÅNADER 50c.

Tillfredsställelse garanteras.

"FOLD" MAGAZINE
Madison Square Sta., N. Y. City, New York.

Världens Bästa Tuggtobak

COPENHAGEN

Den rikaste lukt.

Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

Väldig explosion i fabrik

En fruktansvärd explosion inträffade i Springfields Gas Light Companis anläggning den 1 feb., varvid 3 personer dödades och ett hundratal sårades. Stadens affärsdistrikt, däribland stadshuset, skakade på sina grundvalar av explosionen. Skadan anslås till $2,000,000.

Alla tillgängliga ambulanser, patrullvagnar och ett flertal automobiler skyndade till olycksplatsen för att frakta de sårade till sjukhusen. Hela Springfields brandkår rusade dit för att rädda gasanläggningen, som stod i ljusa lågor och brandsoldaterna kämpade tappert för att hindra eldens spridning.

De flesta sårade erhöllo sina skador från flygande glasbitar från sönderslagna fönster, ehuru en del erhöllo allvarsammare skador.

Talar av erfarenhet. Fru Peter Weber i Dunlap, Iowa, skriver: "Av en mer än trettioårig erfarenhet kan jag sanningsenligt säga, att Dr. Peters Kuriko alltid visat sig vara ett tillförlitligt botemedel i vår familj. Jag känner mig orolig, när den sista flaskan blivit förbrukad och den nya sändningen ej anlänt. Folk som ha Kuriko till familjemedicin, och använda den på lämpligt sätt, skola inbespara stora doktorsräkningar". Dess mångfaldiga användbarhet, dess tillförlitlighet som en hälsoförmedlare, dess renhet och hälsobringande inflytande, har gjort detta enkla örtpreparat till den mest populära familjemedicin vi veta om. På grund av dess milda verkan och angenäma smak är den omtyckt av både gammal och ung. Den säljes ej genom apotekare; speciella agenter tillhandahålla den. För närmare upplysningar tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Elvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Representanthuset i Iowa antog nyl. ett förslag om amendement till statens grundlag vilket inbär rättighet för kvinnor att bliva medlemmar av statens legislatur.

Vad Pris Vill Ni Betala För Er Auto?

VARENDA EN vid Ford är skarpt i favör av att hålla prisen å Ford-automobilerna nere. $445-priset är baserat på en beräknad omsättning i vår-affärerna på 8000 automobiler per månad. Om vi erhålla denna omsättning kunna vi vidmakthållande detta pris. Detta vilar nu hos allmänheten att bestämma.

Om du behöver en Ford till våren, så beställ idag för senare leverering — och betala det lägsta priset i Fords historia, — $445.

BESTÄLL NU OCH FÖRSÄKRA ER OM EN AUTOMOBIL TILL DESSA PRISER

Runabout	$405
Touring	$445
Coupe	$695
Sedan	$785
Chassis	$345
Truck Chassis	$495

F.O.B. FORD, ONT.—Gov. Sales Tax extra. Självstartare och elektriskt ljus på Sedan och Coupe.

Hjälp oss att hålla priset nere

Beställ er Ford idag

FORD MOTOR COMPANY OF CANADA, LIMITED, FORD, ONTARIO

237